

„Postoji neko jezgro u svemiru iz kojega mi dobivamo svu snagu, sva nadahnuća. Ono nas vječno privlači i ja osjećam njegovu moć i vrijednosti koje ono emitira cijelom svemiru i time održava sklad. Ja nisam prodro u tajnu toga jezgra, ali znam da postoji i kada hoću da mu pridam kakav materijalni atribut onda mislim da je to svjetlost, a kada pokušam da ga shvatim duhovno onda je to ljepota i samilost. Onaj koji nosi u sebi tu vjeru osjeća se snažan. Rad mu čini radost, jer se i sam osjeća jednim tonom u sveopćoj harmoniji.“

Nikola Tesla

Kada u trenucima udubljenja promatramo svoj unutarnji i vanjski svijet u traganju za odgovorima na pitanja koja nam život postavlja, možemo osjetiti kako sve kao pod djelovanjem privlačne sile biva postupno uvučeno u jednu tajanstvenu točku u nutrini našega bića.

Ako smo redovito pažljivi to bezdimenzionalno središte počinjemo prepoznavati kao istinsko središte iz kojega zapravo proizlazi i zrači naš život. Također sve više osjećamo njegovu povezanost sa sveukupnošću života.

Otkuda dolazi sve što postoji, sve što opažamo iz trenutka u trenutak?

Bilo da smatramo da je svemir nastao iz zvuka, ili iz svjetla, toj vibraciji, tom stvaralačkom valnom kretanju morao je prethoditi izvor, jedna nepokretna točka, magnetsko mirujuće svjetlo iz kojega je nastao prvi pokret, zvuk, ili zrak svjetla.

U tišini zadubljenja također možemo osjetiti kako je taj nepokretni centar još uvijek prisutan u nama i kako u svakom trenutku iz njega pulsira život; Iz njega i u njemu je sva energija i sve informacije. Jedino u njemu i iz njega možemo nešto uistinu znati.

Mnogostruke pojave kompleksnog svijeta koji opažamo mogu se razložiti uvijek do dvojstva, dviju suprotno polariziranih snaga.
Iz jednoga nastaje dvoje, čineći sveto trojstvo, a iz dvoga nastaje sve ostalo. Sve oko nas uvijek je pod pokroviteljstvom tih dvojnih snaga. I u svakom trenutku - ovdje i sada - istovremeno se događaju oba procesa: stvaranje i poništavanje, odnosno susret suprotnosti i vraćanje svega natrag jednomu.

Gnostička učenja u tomu smislu govore o dva prirodna reda, statici i dijalektici, carstvu svjetla i carstvu tame. Prvom kao uzroku, nepromjenjivom i stvaranom, drugom kao promjenjivoj i prolaznoj posljedici, samo projekciji. Pri tomu oba ostaju povezana time što je nepokretna točka, sjeme svjetla uvijek u središtu svega stvorenoga.

Da bi se čovjek probio iz zbunjujućeg života baziranog na čulnim opažanjima, koja ga drže

zarobljenim i varaju ga o prirodi stvarnosti, potreban je proces razlaganja svih opažanja i iskustava, misli i osjećaja, na temelju snage svijesti iz središta, mistično nazvane snagom ruže srca.

Time jača nepokretni centar našega bića, u odnosu na periferiju, svjetlo u odnosu na tamu. Preokreće se smjer toka energije, odnosno smjer vrtnje energetskih centara ljudskog sustava.

To je nezaobilazni proces za uvid u stvarnu prirodu života i njegove zakone, i za put čovjekova povratka svjesnoj komunikaciji s Bogom.

To je put na komu se razvijaju intuicija i inspiracija i postaju temelj života i djelovanja, a razmišljanje i čula podređeni instrumenti koji više ne rasipaju nepotrebno energiju.

Osjećaj nadahnuća prati osjećaj povezanosti i univerzalnosti, osjećaj sklada i ljepote u pozadini svega kao jedne cjeline. Iako nismo sami stvaratelji, osjećamo vrlo blisko protok moćne struje stvaranja, sretni da joj možemo služiti.

Na tom putu postajemo sve sigurniji da postoji samo jedan izvor svih izvora. Izvor svjetla, ljubavi, života.

Također osjećamo da se on još uvijek ne može u potpunosti očitovati u nama, iako možemo biti sigurni da bi to htio.

Što bi Bogu moglo odoljeti? Što bi moglo stajati na putu božanskoj želji? Ipak, ona se neće ispuniti, dok god je ne susretne ista, neodoljiva želja s naše strane, praćena sve većim razumijevanjem i bezuvjetnom predanošću.

Pripremila: Eloratea

